

Pierre Goursat

Toespraak "Van gebedsgroep naar gemeenschap"
Internationale sessies van Paray-le-Monial
9-12 juli 1977

Broederlijk leven

Deze woorden van Pierre Goursat volgen op een onderricht van Laurent Fabre, de verantwoordelijke van de Gemeenschap "Chemin Neuf" over "Broederlijke liefde en gemeenschap" tijdens één van de twee zomersessies in Paray-le-Monial. Pierre Goursat legt uit hoe men "van een gebedsgroep naar een gemeenschap" kan overgaan door speciaal aandacht te schenken aan het volgen van mensen. In feite spreekt hij over zijn persoonlijke ervaring met het begeleiden en legt hij op een bloemrijke manier uit hoe je mensen kunt helpen hun weg te vinden.

Van gebedsgroep naar gemeenschap. Hoe een gebedsgroep een gebedsgemeenschap wordt. En dat geldt voor kleine groepen net zoals voor grote groepen.

Dus ik zal jullie vertellen dat we grote groepen hebben in Parijs en dat we volledig de mist zijn ingegaan. Want alles bij elkaar komen er ongelooflijk veel mensen, en we kunnen dat helemaal niet aan en we weten absoluut niet hoe we ze moeten opvangen. Als het bijvoorbeeld een groep van 300 of 400 mensen is, dan komen die mensen er aan. Ze komen natuurlijk bijna allemaal tegelijk. Het is een echte stoet¹. We verdrinken er helemaal in. En dan wil je ze opvangen. Maar je kunt geen driehonderd mensen opvangen die in de loop van vijf minuten binnen komen. En het meest grappige is dan dat, als het afgelopen is, die stroom weer op dezelfde manier vertrekt. Op dat moment kun je ze dan ook niet opvangen. De stroom mensen sleept je mee. En je verdrinkt erin. Wat is dan de oplossing? Welnu, die is er niet. We moeten weer helemaal van voren af opnieuw beginnen! Met Jezus als herder². Dus we beginnen helemaal opnieuw. Maar de mensen houden we natuurlijk, we zijn nogal behoudend³. Ze komen om te consumeren. En het lukt ons om ze lieve kleine porties te geven. Zo worden ze niet te snel wakker. En ze hebben niet al te veel kritiek, zoals onze vriend Laurent zegt. En verder zijn het vredige mensen.

In de tussentijd nemen we dan weer nieuwe mensen aan. Dat zijn diegenen die nog niet helemaal zijn veranderd in consumenten. Dus zeggen we tegen hen: "Luister mijn beste, wat kom je hier zoeken? Heb je wel begrepen dat Jezus jouw Heer is? Dat kan zo iemand goed begrijpen. Maar «je persoonlijke Verlosser»⁴, dat is vervelend, want als het persoonlijk is, dwingt zo iets je om te gaan veranderen. Zo iemand bezit een zekere erkenning. Alles bij elkaar maakt zo iets het leven dan alleen maar moeilijk. Uiteindelijk heeft die persoon vijf, zes, zeven weken nodig om dat langzaam te gaan begrijpen. En om niet te worden afgeschrikt.

Zo komt hij of zij uiteindelijk tot de uitstorting van de Geest. Natuurlijk, bij de uitstorting van de Geest, heeft de Heilige Geest ons niet nodig om in een ziel af te dalen. Dat begrijpen we natuurlijk. En zij begrijpen dat ook. En dat is overigens is niet slecht. Dus aan het einde zeggen we tegen hen: "Maar waarom zijn wij bij jou voor deze uitstorting van de Geest? Omdat we die uitstorting van de Geest in gemeenschap moeten ontvangen. Als je niet in gemeenschap wordt gedragen, gaat het niet lukken. Dan zegt die persoon: «Maar het gaat prima!» Ik voel me prima. «Vroeger zeiden we dan:» Maar het gaat prima. Je hebt de uitstorting van de Geest ontvangen, wij geven je het diploma. En dan ben je aan het rijden! Je rijdt op je eentje. Het gaat fantastisch! Je toekomst ziet er fantastisch uit! «Prima. Maar na een tijdje, zoals Laurent zei, wordt het minder, gaat het naar beneden. Hij ziet er toch een beetje triest uit. Vrolijk zijn is er niet meer bij. En dan komt het wolkje⁵ eraan en dan de kritiek. Dan zien ze overal dingetjes. En aan het eind is alles weg.

1 Het Franse woord dat Pierre gebruikt is niet helemaal duidelijk. Het kan zo iets als "défilé" betekenen.

2 Een toespeling op een bekend lied uit die tijd, waarin sprake is van "weer van voren af beginnen met Jezus als herder".

3 Grapje.

4 Bekende uitdrukking bij de mensen van de protestantse Pinkstergemeenten, die aanvankelijk door de katholieke Charismatische Vernieuwing werd overgenomen.

5 Laurent Fabre had kritische gedachten eerder "wolken", en "wolkachtige gedachten" genoemd.

Dus hoe moet je het dan anders aanpakken? Nou ja, anders, of het nu een kleine groep of een grote groep is, je moet beginnen bij het begin. Dat betekent: de mensen meenemen en ze opvangen. Want er zijn heel wat mensen die bij me komen en zeggen: "O, weet u, die groep van mij, die is niet leuk! Ik zeg dan: «Kijk, als ik je gezicht zie, begrijp ik heel goed dat het niet erg leuk is!» Als je er niet echt in gelooft, hoe kun je dan van anderen verwachten dat zij erin geloven?" Ja, zo gaat dat vaak.

Maar uiteindelijk is het zo dat je de mensen moet opvangen. En opvangen, dat doe je niet met een preek: "Weet je, je moet veel naastenliefde hebben. Je moet voor mevrouw Jansen zorgen en dan voor meneer Pieterse" en zo voort. Het eenvoudigste is om ze onder te dompelen in het Woord van de Heer, om hen mooie teksten te geven die echt de wonderen laten zien die de Heer verricht. Dus nemen we een tekst over de wonderdaden van de Heer. Dan prijzen we die wonderdaden van de Heer: "Hij deed dit, hij deed dat. Hij deed dit, hij deed dat"⁶. En men⁷ zegt: «Ja, ja, maar het is de Heer.» Hij is daarboven. En ik zit hier op aarde. En ik heb een likdoorn aan mijn voet.⁸ « Alsjeblieft. Kijk, daar heb je het probleem! Want op dat moment wordt het cerebraal. Je krijgt overal discussies over. Geweldig. Je⁹ zegt: «Nou nee, laten we stoppen, laten we daarmee stoppen. Dus dan roepen we Charles-Éric¹⁰ en we zeggen tegen hem: "Zing alsjeblieft iets voor ons, want ze begrijpen het niet. Maar misschien zullen ze het door te zingen gaan begrijpen. Amen. Dus ga je gang"¹¹ (lacht – zang). Dus het is duidelijk dat het hier gemakkelijk is. We zijn hier met zijn allen bij elkaar. We verschuilen ons achter elkaar. Dat is gemakkelijk zingen. Alsjeblieft. Maar als jullie ergens zijn en er vijf of zes mensen naar je kijken, dan zijn er die eerst vals¹² en daarna helemaal niet meer willen zingen. Die mensen zeggen bij zichzelf: "Wat is dat voor iemand?" En dan helemaal als je je armen begint op te heffen en begint te dansen, wel, dat is het einde! Je moet zachtjes met de mensen omgaan. Christus gaat zacht met ons om. Hij neemt zijn tijd. Laten we ook de tijd van de Heer nemen. Zo is het.

Dus als je hebt gezongen, dan ga je verder alsof dat heel gewoon is en je zegt bij jezelf: «Hé, ze worden een beetje wakker. Die ene daar, het lijkt alsof hij een wat korte neus te heeft. « Ik heb zelf nog steeds een lange neus¹³, maar hoe dan ook, het maakt niet uit. Dus praktisch, wat doen jullie? Welnu, je zegt: "Nu gaan we bidden tot de Heer. En dan brengt hij ons bij een tekst die juist over hem spreekt, over de liefde van de Heer, maar ook over de liefde voor de naaste. Ha, daar heb je het! Dat is vervelend. Want als ze het hebben over liefde voor de naaste, begint het te voelen alsof het jou¹⁴ aangaat. En dan, als we toch moeten eindigen, dan vragen we¹⁵ de Heer dat we daarmee eindigen. En als dat klaar is, zeggen we: «O, dat was perfect! We hebben een lofprijzing gedaan voor de Heer, we hebben hem geprezen om de liefde voor onze naaste. Wel, hoe houden we van mekaar? Dan begin je dat kleine liefje naast je een zoen te heven en dan die andere ook. Wees voorzichtig want er zijn er sommigen bij, die dat niet zo zien zitten¹⁶, zie je. Aan de andere kant, ga niet tegen iedereen jij en jou zeggen¹⁷. Je ziet wel wanneer je jij of u kunt gebruiken. Heel goed. Je gaat dus voorzichtig met hen om. En dat geeft het hen toch een beetje vertrouwen. Men zegt dan dat het ijs aan het smelten is. In de zon van de liefde van de Heer is het ijs aan het smelten. Dat geeft een grote plas op de grond, maar ze zijn dan eindelijk ook ontdooid!! Ze zijn dan heel klein. (...) Dit is precies zoals het moet! Dus de conclusie: op die manier begint het te werken. De volgende keer zal het iets beter gaan.

En dan pak je de telefoon. Stel dat er twee of drie zijn die zo gelukkig zijn telefoon te hebben¹⁸. Anders, als het niet ver weg is¹⁹, ga je ze door de week opzoeken²⁰. « En hoe is het geweest?²¹ Hallo, jullie gaan hem geen vragen stellen van het soort: «Hoe is het geweest?» want dan gaat hij zich meteen herpakken en zeggen: «Tja, het was niet zo best...» Maar je zegt: «O, het was geweldig! Het ging echt goed!" Dan zegt die ander uit beleefdheid: "Ja! Het ging goed." Dan pak jij het weer op en je zegt: "ja, het is buitengewoon. De Heer is geweldig! Dan zegt hij: «Natuurlijk, hij is geweldig!» Dat is alles.

En daarna gaat het de volgende keer weer een beetje vooruit. En dan kom je beetje bij beetje waar je wezen moet. Tenslotte zie je dat er iets mis is. Je zegt dan: "Gaat het misschien niet zo zo goed met je lever? »

6 Pierre zegt dit op een manier zoals je de tafels van vermenigvuldiging opzegt. Op die manier hebben de mensen die worden verwelkomd vaak gehoord over Gods wonderdaden.

7 De mensen die worden opgevangen

8 Pierre gebruikte dit beeld vaak als er werd geklaagd.

9 De persoon die verwelkomt

10 Charles-Eric Hauguel was verantwoordelijk voor de zang en liturgie in de gemeenschap en bij de sessies van Paray-le-Monial.

11 Pierre vraagt Charles-Eric een lied in te zetten.

12 Lachje van Pierre (hij denkt aan zichzelf als voorbeeld als hij het heeft over vals zingen,,)

13 Pierre spot nog steeds met zichzelf

14 De persoon die wordt opgevangen

15 Ge persoon die opvangt

16 Sommige mensen houden niet van grote zoenpartijen

17 Aan het begin van de Vernieuwing bestond de neiging om tegen iedereen jij en jou te zeggen, want men beschouwde elkaar als broer en zus uit eenzelfde gezin.

18 In die tijd had niet iedereen telefoon

19 Als ze niet te ver weg wonen

20 Tussen de twee bijeenkomsten van de gebedsgroep

21 De laatste bijeenkomst

– “Nee, nee” – “Dus je zit met problemen. « - « Ach ja! Ach ja, weet je, mijn kinderen, ik heb zorgen. Dus zij begint tegen je te praten over de rozenkrans, maar helaas niet de rozenkrans van Maria, maar het rozenhoedje van alle problemen met de kinderen. «Mijn man, mijn kinderen...» Dus je luistert, je luistert, je luistert en je bidt tot de Heer. Je zegt: «Heer, als ik het geschikte punt vind...», bam! Je schiet. Je schiet een pijl af. Dan draait de pijl krom en hij gaat er niet in.²² Maar uiteindelijk zal dat op een goede dag wel gebeuren.

En dan lukt het je beetje bij beetje – dat is het mysterie van de Heer, iets waarvoor je goed hebt gebeden – om het hart van die mens te raken. Je weet niet hoe, maar het was de Heer die het hart raakte. Want zie je, je moet liefde hebben voor de naastenliefde. Dat vraag je aan de Heer. En dat vind je, beoefen je, en beleef je in de aanbidding. Als je niet een half uur gebeden hebt voordat je de dame gaat opzoeken, wel, dan ben je de klos. Je gaat een fout maken en precies, [ga je zeggen] wat je niet moet zeggen! En dan zeg je: “Proficiat ²³, Ik loop nog steeds drie weken achter. En ik moet weer van voren af aan beginnen.” Maar als je echt hebt gebeden, zal de Heer via jou spreken zonder dat je het weet. Hij zal een woord zeggen dat haar hart zal raken. Dus we gaan er een winnen. Dat is een! En dan die ander. En dat is twee! En dan drie! Als je dan met zijn drieën bent, begint het er steviger uit te zien.

Dus beetje bij beetje begint het vooruit te gaan. Wat dan interessant is, is dat die mensen er zin in gaan krijgen. Het is minder leuk voor jou, maar het is leuker voor hen. Omdat ze je de hele tijd willen bellen om je hun verhalen te vertellen. En langzamerhand ga je luisteren. En langzamerhand beginnen ze zelf te veranderen. Omdat je een beetje over de Heer vertelt. Dus dan vertel je ze een beetje over het wolkje²⁴, zie je. Je legt ze uit wat Laurent zonet zei. Uiteindelijk, in plaats van altijd op zichzelf gericht te zijn, beginnen ze zich open te stellen voor de Heer en richten ze zich op God. Dus je ziet, het is echt een probleem van opvoeding. Als mensen voelen dat ze onthaald worden, en aangezien ze dan gaan voelen dat ze zich in de liefde bevinden, leidt liefde uiteindelijk tot liefde en liefde leidt weer tot liefde en leidt tot de Liefde met hoofdletter L. Met als gevolg dat ze geleid worden naar de Heilige Geest die hen begint te onderwijzen.

Dus ik zei het al, ze krijgen er zin in. Dus zeg je²⁵ tegen jezelf: “Beste vriend, ik heb geen tijd meer! Ik heb mevrouw van Dorp, ik heb meneer van Onderen, en ik heb meneer Jakowski²⁶”, prima. En de conclusie is dat je zelfs geen tijd meer hebt om te eten. Pas maar op dat je man niet vervelend gaat doen! [De man zou dan kunnen zeggen]: “Met al die verhalen van jou, ik zie je bijna niet meer!” En dan heb je nog de kinderen. Bid dus tot de Heer dat alles goed verloopt, dat je aan iedereen de nodige tijd besteedt.

Maar als hij²⁷ er zin in heeft, goed, dan wil hij ook het goede doen. En je hebt het met hem vooral niet gehad over geestelijke begeleiding. Want dat, een begeleider, die zomaar inbreekt in je privéleven, dat is verschrikkelijk! Dus naarmate ze²⁸ gaan kalmeren en ze voor jou een diepgaande liefde zijn geworden, probeer je dat om te zetten in een wat meer spirituele liefde. En beetje bij beetje pakt het. Je zit aan elkaar vast. Hoe gaan we dan verder?

Spirituele begeleiding is erg belangrijk omdat je je op je eentje niet kunt heiligen. Vooral in de ondersteboven-wereld waarin we zitten, kunnen we dat niet alleen. Als we niet bij elkaar zijn, donderen we omlaag. En het is verschrikkelijk zelfs voor de zielen, vooral voor de zielen die tamelijk sterk zijn. Zielen die bidden, die nogal indrukwekkend zijn. Die zielen, waaraan anderen zich bij instinct aan vastklampen. Die²⁹ heeft er één aan zijn ene arm, een ander aan zijn andere arm en aan zijn benen hangen. Tenslotte gaat hij kopje onder. Hij zinkt samen met die anderen. Ze verdrinken allemaal. Dus we zien in het nieuws: «Meneer zo-en-zo wilde mensen redden. Maar hij stierf en ze stierven allemaal.» Dat geeft een goede kop in de krant, maar het blijft nog steeds triest. Terwijl als we samen zijn, dan sla je met je vuist tegen de kaak van de ene en dan van de andere, je maakt je los, laat ze drijven en brengt ze dan tenslotte zo aan de kant. Samen met de Heer. En dat is de reden dat je niet alleen moet zijn.

Dus je zegt, «Kijk, dat is allemaal goed en aardig. Maar ik heb er drie, vier³⁰. Weet je, en mijn man³¹...» Dus als jullie «mijn man» zeggen, dan begrijpt een vrouw dat je niet moet overdrijven. Dat is goed. En dan «mijn kinderen.» En dan zeg je tegen die ander³²: «Mijn beste vriend, nu we zo bij elkaar zijn, zou je mij een beetje kunnen helpen met begeleiden? Dan zal hij tegen je zeggen: «Ik begeleiden! Maar wat wil je eigenlijk! Daar ben ik niet toe in staat!”

–“Natuurlijk ben je daar niet toe in staat. Maar de Heer is ertoe in staat!”

En dan moet je je niet vergissen. Omdat je de schaduw van de geestelijk leidsman in de verte ziet opdoemen, die zegt: «Maar wat betekent dat, die begeleiding? Dat is helemaal niet goed. Ik ben je geestelijk leidsman. Ik snap dit niet.

22 Humoristische beeldspraak. Pierre gebruikt de uitdrukking “een pijl afschieten” zowel letterlijk (met een boog) als figuurlijk in de betekenis van: een min of meer duidelijk teken van kritiek geven.

23 Ironische opmerking. Pierre bedoelt: “Het is mislukt.”

24 Zie noot 5: “de wolkachtige gedachten” van kritiek

25 De persoon die begeleidt

26 Verschillende personen die worden begeleid

27 De persoon die wordt begeleid

28 De personen die worden begeleid

29 Degene die bidt en andere zielen aantrekt

30 Personen die worden begeleid

31 Waarschijnlijke vooronderstelling: mijn man vindt dat ik teveel doe.

32 Iemand die in staat zou kunnen zijn om ook anderen te begeleiden?

Ten eerste, het is erg gevaarlijk. Ik begrijp hier helemaal niets van. Wij antwoorden³³: «U kunt het niet begrijpen. Het is niet verboden het niet te begrijpen.» Welnu, je zegt dan tegen hem: «Maar pater, zo zit het helemaal niet. U bent de vader van onze zielen. U bent de dokter voor de ziel. En dan een [theatrale toon]: «voor de zie-iel». (gelach) En wij zijn gewoon verpleegsters, we passen uw behandeling toe! Maar nu we onder elkaar zijn, zeg ik: wel, ze³⁴ passen uw behandeling niet toe. Ze komen elke drie weken bij u voor een nieuw recept. Maar in de tussentijd hebben ze niets ingenomen. Ze gooien het³⁵ allemaal in de vuilnisbak! Dan zeg je verder, als je nog nederiger³⁶ bent: «Snap je, die persoon is net bevallen. Dus [je vertelde haar dat] ze niet moet opstaan omdat ze flebitis kan krijgen. Dus als ze een beetje zelfrespect heeft en naar het toilet moet, de zekere plaats zoals in het evangelie wordt gezegd, wel, dan staat ze wel op! En dan, op een mooie dag, vindt men haar dood. Omdat ze een embolie opliep. En dat allemaal omdat ze het niet simpel hield of niemand had om haar te helpen. Dus jij zegt, «Ik geef haar de ondersteek³⁷. Dan zegt de pater: «Prima, dat is heel goed, ja, dat is perfect! Wat wil je? Zo gaat dat! Zo is het leven! Wij zijn eenvoudig. En bovendien zal het die persoon heel goed doen omdat zij tegen zichzelf zal zeggen: «Wel, zo gaat dat dan³⁸». Ze zal nederig worden, eenvoudig als een kind.

Dus je ziet dat dit heel anders is als met een geestelijk leidsman. En eenvoudige mensen kunnen het doen, vooral als ze nederig³⁹ zijn. Want je zou haar natuurlijk iemand geven om voor te zorgen en dan zou die op een dag een grote vis⁴⁰ blijken te zijn. Zij⁴¹ deinst verschrikt terug en zegt: «Maar die gaat me opeten⁴².» Dus wat gebeurt er nu? Ze blijft rustig, maar gaat onmiddellijk haar haar baas⁴³ toe, dat wil zeggen haar baas, we begrijpen elkaar, de verantwoordelijke van de groep en die zegt: «Wel, mijn beste!» In het kader van het beroepsgeheim⁴⁴: dit is belangrijk! Het is echt heel serieus! Ik kan hier niets aan doen. Ik denk dat je er echt met hem over moet praten en misschien naar een pater⁴⁵ moet gaan.» En tenslotte wordt dan beslist een priester op te zoeken. Dat alles wordt dus voorbereid en bekeken. En je bekijkt het samen. En dan, beetje bij beetje, ga je ze dragen. En na een tijdje gaat het veel beter!

Dus Laurent vertelde je eerder dat we met kritiek dingen zien die zo met de tegenstander meegroeien. Maar met de Heilige Geest groeien er grappige bloemen! Bloemen die verstikken! Dat is het tegenovergestelde: het zijn niet de bloemen die door de doornen worden verstikt, het zijn de doornen die door de bloemen worden verstikt.

Dus zo gaan we rustig verder vooruit. En dan ga je tegen mij zeggen: «Wat heeft dat allemaal met gemeenschap te maken?» Dan zeg ik: We zijn aangekomen bij de uitstorting van de Geest. Ik zeg tegen jullie:

“Ga daarna door⁴⁶. Blijf doorgaan. Dit is het belangrijkste moment.” Je vertelt ze: „Nu jullie samen de voorbereiding van de uitstorting van de Geest hebben meegemaakt, gaan jullie een kleine groep vormen om samen gewoon verder op pad te gaan.” En dan gaan ze samen verder, ze worden begeleid, en beetje bij beetje komt er verandering. Want de arts zegt: «Het is gek, maar die medicijnen werken niet⁴⁷.» Natuurlijk, want ze nemen ze niet in! Maar daaraan hadden de dokters nooit aan gedacht, [nooit gedacht] dat men de medicatie wel eens niet zou kunnen innemen of dat zou kunnen vergeten. Vooral homeopaten. Ik weet niet of jullie vertrouwd zijn met homeopaten. Dan je moet iets innemen en de pillen niet aanraken want er is niets meer. En dan moet je ze vier keer per dag innemen. Dus je begrijpt, vier keer per dag! Prima, heel goed. Dus je moet iemand bij je hebben die zegt: “Neem je pillen, neem je pillen, neem je pillen.” Maar het is waar! Het is idioot, maar zo is het! Het aantal mensen dat niet bidt. Waarom? Want op het beslissende moment zijn ze moe, of ze kijken ze in een of ander blad en dan verspillen ze hun tijd. Maar als er een zus naast je is die zegt: «He, jouw half uur bidden! Schiet op en denk aan je half uur!” De kerel gaat onmiddellijk zijn half uur bidden! Hij krijgt dan een tikje, zoals Laurent zei, dat hem aan het bidden zet! En ik kan jullie vertellen, bij ons in de Gemeenschap loopt het veranderingsproces fantastisch. Dat wil zeggen, behalve voor mij. Ik loop altijd achter. Maar dan trekken ze aan me, ze slepen me verder. Het is fantastisch. Want het is praktisch. Zijn we [alleen], dan glijden we uit, en verliezen we enorm veel energie.

33 Eigenlijk: je denkt bij jezelf

34 Zij die de geestelijk leidsman volgen

35 De medicatie (of de recepten)

36 De begeleider wendt zich tot de geestelijk leidsman die aan een vrouw raad geeft. Als voorbeeld geeft Pierre het geval van het voorschrift van een arts aan een jonge vrouw die pas is bevallen: niet opstaan.

37 Pierre spreekt uit ervaring: hij heeft vaak in het ziekenhuis gelegen en een ondersteek nodig gejad om te plassen.

38 Onderliggende bedoeling: het is allemaal heel eenvoudig.

39 Ze proberen moeilijke gevallen niet zelf op te lossen.

40 Een moeilijk iemand om te begeleiden

41 De persoon die begeleidt

42 Humoristische uitwerking van de beeldspraak

43 Pierre gebruikte slechts zelden het woord “herder”, dat toen bij de gebedsgroepen gebruikelijk was

44 Pierre vond discretie heel belangrijk

45 Dat de persoon die wordt begeleid een priester zou dienen te ontmoeten

46 met de mensen te volgen

47 Pierre komt terug op het vergelijken van de geestelijk leidsman met de dokter

Dus we zijn nog altijd op pad. De mensen zeggen: «Maar het is wonderlijk. Ik voel dat ik steeds meer met hem te spreken heb⁴⁸. Ik ga per telefoon met hem praten.» En dat geeft telefoongesprekken, verschrikkelijk! Laat de lijst met gesprekken niet zien! Betaal de telefoonrekening direct en niet via je man. Anders gaat hij zeggen: «Mijn God, wat zijn dat voor gesprekken!» Bovendien kun je je ook laten bellen!

Dus tot slot zeggen mensen: «Maar ik heb de broers en zussen nodig.» Ze beginnen te begrijpen dat ze die nodig hebben. Beetje bij beetje komt dar eraan. En op een dag zeggen ze: «Luister, ik weet het niet, ik lijk wel gek, maar ik heb het gevoel dat ik meer wil⁴⁹.» Dus als je dat echt voelt, bid je met de broers en, beetje bij beetje, wordt er een kleine niet-residentiële groep gevormd. Niet-residentiële. Omdat je je niet meteen met mensen moet gaan samenwonen⁵⁰... Want dat kan rampzalig zijn! En dan, beetje bij beetje, gaandeweg, zullen jullie zien of jullie aan een gemeenschappelijk leven toekomen.

Dus je ziet, dit zijn heel eenvoudige dingen die heel langzaam gaan. Het is de wet van het groeien in de Geest. En het is niet voor iedereen hetzelfde. De tijd is anders. Dus dat is een ander probleem. Je krijgt dit als je met zijn zessen bent en er drie zijn die met zo een levensgemeenschap willen beginnen. Die andere voelt zich geblokkeerd en zegt: «Nee, nee, dat wil ik niet. Het schrikt me af.» Dus de conclusie: Hij is bang, maar hij is nog meer bang om alleen te blijven. Dus op dat moment gaat hij zijn wilskracht inzetten en zeggen: «Ja, vooruit dan maar!» En dan is hij gespannen en dan gaat het niet goed. Terwijl als hij merkt dat de begeleiding door kan blijven gaan, dat je net zo aardig tegen hem bent, dat je geen verschil maakt met de anderen en dat je tegen hem zegt: een engagement is in een niet-residentiële levensgemeenschap, maar dat is niet het belangrijkste, het is slechts een middel! Het belangrijkste is het doel en dat is de band met God.» Dat is het dus wat je ze moet vertellen.

En kijk, we hadden er bijvoorbeeld tweeënvijftig die zich een maand geleden hebben geëngageerd⁵¹ en het waren er honderd⁵². Jullie zien, het is maar de helft. Wel, uiteindelijk hebben we iedereen laten komen. En we hebben hen die zich niet engageerden gevraagd om te bidden voor hen die dat wel deden. En omdat ze allemaal werden begeleid, waren ze niet gefrustreerd, ze hadden niet het gevoel dat ze

Aan de kant bleven zitten. Dus je ziet, ik leg jullie het geheel uit. Jullie blijven op het niveau dat jullie groep op dit moment heeft. Maar je ziet een beetje hoe het pad loopt. Jullie zien het algemene schema.

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com

48 De mensen beginnen zich steeds meer te openen voor hun begeleiders.

49 De mensen komen op het punt dat ze zich meer willen engageren in het gemeenschapsleven.

50 Onder één dak gaan wonen.

51 Pierre spreekt over de engagementen in de Gemeenschap Emmanuel op 18 Juni van dat jaar.

52 Totaal aantal van de mensen die met de Gemeenschap op pad waren.